

gerne, af Vælgere, der hyle op og sige, at Statens Erhverv skader dem, og at det ikke skal drives paa den Maade, men at det skal drives paa den anden Maade, nemlig paa en økonomisk meningsløs Maade. Men jeg vil sige, og det gælder, som sagt, baade for Stat og Kommune, at hvis de ikke ville have forøgede Skatter, maa de drive de offentlige Erhverv saaledes, at de betale sig. Det er nu ikke naaet blot ved, hvad den ærede Ordfører for Reformpartiet (P. T. Nielsen) foreslog, at vi skulle forhøje Jernbanetaksterne. Det naas derimod ved Indskrænkning af Udgifterne.

Jeg nævner, at vi f. Eks. have faaet Reformere paa mange Omraader, hvor det straks viser sig, at Fordelene høre op igen. Det gælder f. Eks. de vestindiske Øer, deres Underskud er atter oppe paa 200,000 Kr. Da vi i sin Tid vedtog at oprette Niggerlotteriet, hvad der var ganske taabeligt og uanstændigt den Gang, havde vi Løfte om, at vi ikke skulde have mere Underskud paa de vestindiske Øer, men nu ere vi oppe paa et Underskud af 200,000 Kr., og saaledes er det paa mange Punkter, ogsaa f. Eks. ved den grønlandske Handel. Vi begynde med at ville reformere, ikke saa meget ud fra rent idealistiske Betragtninger, men man vil reformere af Lyst til at spare, og saa ender det altid dog med, at Reformerne blive dyrere.

Jeg vil i saa Henseende gerne have Lov til at gøre en Bemærkning endnu. Vi have vedtaget en Række Embedslønninger, og jeg fastholder vedblivende, at skulde der mangle en eller anden, som ikke er kommen med, eller som er bleven forurettet ved Omreguleringen af Lønningerne, bør vi selvfølgelig være villige til at yde ham eller den lille Klasse Erstatning. Men da det er den almindelige Mening, jeg haaber ogsaa herinde, at vi ere naaede til det Punkt, hvor vi foreløbig have Lov til at standse, vil jeg sige til de kære Socialdemokrater, og ikke mindst til Ministeriet, at alle Partier her bør give hinanden Haandslag paa at høre op med at konkurrere med hinanden ved stadig at appellere til Statsfunktionærerne. Nede i Australien gik det saaledes, at Partiernes gjorde det umuligt for hinanden at eksistere ved stadig at appellere til det voksende Tal Statsfunktionærer, men saa var der en af Enkeltstaterne, der fandt paa at berøve Statsfunktionærerne Valgret i den almindelige Vælgerklasse og til Genæld efter deres Tal give Funktionærerne

saa mange Mandater, som svarede til deres Antal i Forhold til samtlige Vælgeres Antal. Og saa sagde man til Funktionærerne: Gaa til eders egne med jeres Fordringer, og saa gik det rigtig godt. Jeg vil nu ikke anbefale den Vej, men jeg vil anbefale de Radikale, nu da de have faaet Magtens Ansvar, at de love ikke at drive os frem i Konkurrencen, hvor alligevel en af os i Længden maa sige stop.

Et andet Punkt, hvor der kunde spares, er ved Embedsboliger for de højere Embedsmænd. Jeg har tilfældigvis faaet Lejlighed til nu i Sommer at se saadanne Embedsboliger for Postmestre, Herredsfogder, altsaa Folk i en relativt ringe Stilling. Nogle af disse Folk bo virkelig som om de vare meget rige Herrer, og det er virkelig Synd, thi giver man en Embedsmand en for stor Bolig, holder han for store Middage og faar Udgifter som den rige Mand. Jeg tror, at selv om de Herrer Socialdemokrater Gang paa Gang ville tvinge os til at gaa til saa mange Statsformaal som muligt, skulde vi overlade det til Embedsmændene privat at skaffe sig Boliger, thi det bliver forfærdelig dyrt paa den anden Maade. Ligesaa med Uniformerne. En af det afgaaede Ministeriums sidste Handlinger var — og det er virkelig ogsaa en Udgift for Embedsmændene, som saa komme og ville have højere Løn — at sige til Søofficererne, at de skulde have Guldgalloner ned ad Bukserne — Benklæderne om Fcrladelse, thi det er Søofficersbukser, og saa hedde de Benklæder. Maalet er at gøre Embedsmændene saa jævne som muligt og ikke Uniformerne saa smukke som muligt. Nu ere Guldgalloner det hæsligste, man kan se, thi det borttager Benenes Façon, men bortset derfra ere de dyre. Et demokratisk Ministerium maa ikke vedblive med at overfylde os med smukke Uniformer. For saa vidt kan jeg jo være lykkelig over, at det nuværende Ministerium ikke længere vil gaa med Uniformer. Jeg havde nu ganske vist glædet mig til at se mange af dets Medlemmer i Uniform, men denne æstetiske Nydelse maa jeg give Afkald paa. Ja, jeg kan ikke rigtig i Øjeblikket regne ud, hvor meget en Ministeruniform er værd, naar Ministrene ikke længere bære Uniformer, men det er en økonomisk Skade, de Herrer have gjort de tidligere Ministre, som ikke nu kunne faa solgt deres brugte Uniformer, og jeg synes, vi bør bevilge en Erstatning til dem.

Naar jeg vender mig til Spørgsmaalet om Bevilling og Statsregnskab, ses det jo,